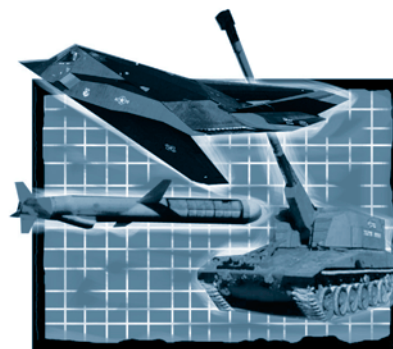

מקצוע הצליפה בצבא המודרני

צליפה אינה רק נשק הטרדה, כפי שרבים טועים לחשוב, אלא יכולה להיות נשק הכרעה. לרשות הצלפים עומדות כיום מערכות צליפה מודרניות, שרמת הדיוק שלהן מדהימה. המאמר סוקר את החשובות שבהן

אלכסנדר דוכמן

טכנולוגיה בארץ ובעולם

הכרעה. הפינים הפעילו צלפים רבים, ואלה לא רק הסבו אבדות כבדות לצבא הסובייטי, אלא ממש בלמו אותו. הצלפים הפינים התמקדו בראש ובראשונה במפקדים הסובייטים, בצוותים שהפעילו מערכות נשק שונות ובנהגים והצליחו לזרוע פחד ומהומה בקרב יחידות הצבא האדום. אבדות הצבא האדום כתוצאה מאש הצלפים הפינים היו כה גבוהות, עד כי בשלבים מסוימים של המלחמה נראה היה שפינלנד הקטנה מצליחה לגבור על ברית המועצות האדירה.

הצלף הוא בראש ובראשונה אינדיווידואליסט. לאחר שהוא מסיים את הכשרתו המפרכת והממושכת הוא נדרש לפעול רוב הזמן לבדו, כשהוא עצמאי לחלוטין. בשל עצמאותו הוא נקלע לא אחת לעימותים עם מפקד המסגרת שאליה הוא שייך באופן פורמלי – לרוב יחידת חי"ר. הסיבה לכך היא שמפקדי החי"ר לא מבינים במקרים רבים את אופיה של עבודת הצלף וזועמים על כך שהוא מקבל החלטות רבות באופן עצמאי. במקביל מפתח לא פעם הצלף רגשות זעם כלפי מפקדיו, משום שאלה אינם מכירים את מקצועו, ולכן גם אינם מסוגלים לנצל כראוי את כישוריו ולהטיל עליו משימות משמעותיות. נוסף על כך, כשהצלף שייך למסגרת חי"ר רגילה, נפגעת מיומנותו, שכן מפקדי החי"ר הרגילים אינם יודעים כיצד לאמנו. ישנם צבאות שבהם עמדו על הבעייתיות הזאת שבשילוב צלפים

שלא זו תמונת המצב. מקצוע הצליפה המודרני בא לעולם עם הופעתו של הרובה מחורק הקנה, שהעניק לקליע טווח ודיוק שלא היו לו קודם לכן. עם התפתחות האופטיקה היה זה רק הגיוני לשלב בין מערכות יורות למערכות אופטיות. הרובה בעל הכוונת האופטית איפשר למעשה לחיילים לחזור לשיטות הפעולה של קשתי רובין הוד: לירות בדיוק רב לטווחים ארוכים מתוך

**מקצוע הצליפה המודרני
בא לעולם עם הופעתו של
הרובה מחורק הקנה,
שהעניק לקליע טווח ודיוק
שלא היו לו קודם לכן**

עמדות מוסוות. שיטת הפעולה הזאת הבטיחה גרימת נזק ניכר לאויב, בעוד שהיורה נותר בלתי נראה, בלתי מושג ולכן גם כמעט בלתי פגיע. זה היה הבסיס למקצוע הצליפה המודרני.

במלחמת העולם הראשונה הפעילו כל הצבאות צלפים, אך היו רחוקים מלנצל את מלוא הפוטנציאל הגלום במקצוע הצבאי הזה. קו פרשת המים היה מלחמת ברית המועצות – פינלנד ב-1939. במלחמה הזאת הופעלו בפעם הראשונה הצלפים לא רק לשם הטרדה אלא כנשק

תחילה מעט היסטוריה. צלף נקרא באנגלית Sniper. במקור היו ה-Snipers ציידים שצדו ציפורי ביצות הנקראות Snipes. מאחר שהפגיעה בציפורים האלה הצריכה מיומנות ירי רבה, הרי שהמילה Snipers התגלגלה במשך הזמן מציידים של ציפורי Snipes לצלפים – אנשים היורים בדיוק רב למטרותיהם מהמארב.

בימי הביניים נחשבה הצליפה לבזויה, ועסקו בה רק שודדים. אלה היו תופסים מחסה מאחורי מסתור כלשהו וצולפים בקורבנותיהם במפתיע באמצעות חץ וקשת. האבירים, לעומת זאת, היו נפגשים בקרב גלוי, שולחים זה לזה אזהרה לפני הקרב וגם היו מברכים בחן את יריביהם – מה שכמובן לא הפריע להם לאחר מכן להרוג זה את זה ללא שמץ של היסוס.

שיטות הלחימה, כלי הנשק ואף האתיקה של הלחימה השתנו מאז לבלי הכר. קוד ההתנהגות של

האבירים כבר חלף מזמן מהעולם, וכיום מושם הדגש על חשאיות הפעולה, על דיוק, על מהירות ועל יעילות מקסימלית תוך ניצול מיטבי של כוח האדם ושל הציוד. בעולם המלחמה המודרני רווי ההייטק והתחכום ירדה לכאורה קרנו של החייל הרגלי החמוש ברובה, אך המציאות מלמדת אותנו

חאמן צלפים

צלף מוכן לפעולה בסרבול צלפים

ישנם צבאות שבהם עמדו על הבעייתיות שבשילוב צלפים בודדים ביחידות חי"ר רגילות ויצרו לצלפים שתי מסגרות נפרדות: מסגרות לימות שגרה ומסגרות לזמן לחימה

עליהם. רובי הצלפים של היום מתוכננים כיום אך ורק לצורכי הצליפה, ובייצורם מיושמות הטכנולוגיות החדשות ביותר. מערכת צליפה מודרנית ממוחשבת יכולה לאפשר כיום פגיעה במטרה זעירה (0.1 מ"מ) ממרחק של עד 3,000 מטר. אולם תוצאות כאלה ניתן להשיג רק בתנאי שבצבא יש מומחים המסוגלים לתפעל מערכת כזאת.

בגלל הציד הנוסף הרב שנושא איתו הצלף הפכה עבודתו למסובכת הרבה יותר. נוסף על תפעול כל הציד הזה הוא צריך לבצע את כל פעולותיו השגרתיות הרגילות: להתמקם במהירות בעמדה, לעבד בתוך שניות ספורות את המידע הנכנס ולקבל החלטה נכונה. כיום כבר לא יכול בן אדם אחד לבצע כראוי את כל המשימות האלה, ולכן החלו הצלפים לפעול בזוגות: לכל צלף מתלווה עוזר

למה שהיה מקובל עד כה: שימוש בתחמושת צבאית סטנדרטית לאחר שעברה לכל היותר שיפורים והתאמות לצורכי הצליפה.

ועוד התפתחות חשובה התרחשה

השמירה על רמה מקצועית גבוהה ועל כשירות היא קריטית לצלפים, שכן תחום הצליפה מתפתח בשנים האחרונות בקצב מואץ

בתחום הנשק לצלפים: תם העידן שבו מספקים לצלפים רובים סטנדרטיים מתוך ייצור סדרתי, שכל ההבדל בינם לבין רובי חי"ר רגילים הוא בכוונות המותקנות

בודדים ביחידות חי"ר רגילות ויצרו לצלפים שתי מסגרות נפרדות: מסגרות לימות שגרה ומסגרות לזמן לחימה. וכך נעשה הדבר: באותם הצבאות מקימים יחידות מיוחדות של צלפים (כיתות, מחלקות, פלוגות של צלפים) שהמפקדים שלהן הם בעצמם צלפים. בעייתות שגרה משרתים הצלפים במסגרות האלה, מתאמנים ויוצאים מהן לקורסים. שם גם זוכים כלי הנשק המיוחדים שלהם לטיפול מקצועי. ברגע שיש פעילות מבצעית כלשהי, נשלחים הצלפים מהיחידות האלה – בודדים או בקבוצות – למסגרות חי"ר רגילות ומשרתים תחת פיקודם של מפקדי המסגרות האלה. השיטה הזאת של הפרדה בין המסגרות לאימונים לבין המסגרות לפעילות מבצעית נכונה לדעתי בעבור כל מקצועות הלחימה המיוחדים – למשל סיירים – ולא רק בעבור הצלפים. ההפרדה הזאת מביטיחה הכשרה מקצועית ברמה הגבוהה ביותר ושמירה על כשירות מרבית לכל אורך השירות של בעל המקצוע.

השמירה על רמה מקצועית גבוהה ועל כשירות היא קריטית לצלפים, שכן תחום הצליפה מתפתח בשנים האחרונות בקצב מואץ. ההתקדמות הבולטת ביותר היא בתחום המזעור של אמצעי העזר לצלפים. מאז שהחלו לייצר את מד הטווח, את מד הרוח האוניברסלי ואת מחשב הירי במכשיר אחד ממוזער שיכול להיכנס לכיס החולצה, קיבל מקצוע הצליפה אופי של ירי ארטילרי. במילים אחרות: הצלף עורך חישוב מפורט ומדויק של כל הפרמטרים של הירי על-פי נתונים אובייקטיביים (קריאות המכשיר). כתוצאה מכך עלתה עוד יותר מידת הדיוק של הירי והגיעה למעשה למקסימום האפשרי.

במקביל למזעור אמצעי העזר לצלפים התחולל תהליך הפוך בתחום רובי הצלפים: אלה החלו להיות מיוצרים בקטרים הולכים וגדלים, שכן רובי הצלפים הסטנדרטיים הפסיקו "לספק את הסחורה" – במיוחד בכל הנוגע לטווחי הירי הנדרשים. כיום יש רובי צלפים בקוטר 0.5 אינץ' (חצי אינץ' השווה ל-12.7 מ"מ) ואף בקוטר של 20 מ"מ. יתר על כן, הוחל בפיתוח ובייצור של תחמושת חדשה המיועדת רק לרובי צלפים – בניגוד

הצלף הוא בראש ובראשונה אינדיווידואליסט. לאחר שהוא מסיים את הכשרתו המפרכת והממושכת הוא נדרש לפעול רוב הזמן לבדו, כשהוא עצמאי לחלוטין

הזאת כדי לעורר חשיבה מחודשת בנוגע לאופן שבו יש לחמש את חטיבת החרמון. חשוב לזכור שתפקידו של הצלף הוא הרבה יותר מאשר להרוג חיילי אויב. עליו לפגוע בראש ובראשונה במפקדים ובכך לפגוע בארגון ובתפקוד של יחידות האויב ולזרוע בקרבן דמורליזציה.

חשיבותו של מקצוע הצליפה עלתה במיוחד בשנים האחרונות בשל הצורך לנהל מלחמה נגד הטרור – במקרים רבים בתוך אזורים המאוכלסים בצפיפות. הטרוריסטים פועלים בתוך אזורים מיושבים גם כדי להיטמע בתוך האוכלוסייה וגם כדי לגרום לכך שתגובות הצבא יפגעו באוכלוסייה חפה מפשע. בדרך הזאת מצליחים הטרוריסטים להבאיש את ריחה של המדינה שנגדה הם פועלים. לכן במלחמה מהסוג הזה יכולה ירייה מדויקת של צלף להיות התרופה הטובה ביותר.

כדי להגיע להבנה עמוקה יותר של מקצוע הצליפה המודרני יש מקום לסקירה קצרה של מערכות הצליפה

לכך היא הקרבות בהרי הקווקז במלחמת העולם השנייה: במסגרת מבצע "אדלווייס" לכיבוש הקווקז הפעילו הגרמנים רובאי הרים מובחרים שהיו חמושים ברובי MP-40. אלה ספגו אבדות כבדות מאוד במעברי ההרים הבלתי

חשיבותו של מקצוע הצליפה עלתה במיוחד בשנים האחרונות בשל הצורך לנהל מלחמה נגד הטרור

מיוערים, שם צלפו בהם צלפים של הצבא האדום שהיו חמושים ברובי צלפים מסוג Mosin-Nagan. הרובים האלה היו מדויקים יותר ובעלי טווח גדול יותר מאשר הרובים שבהם צוידו רובאי ההרים הגרמנים. ללחימה של הצלפים הסובייטים בהרי הקווקז יש חלק גדול בבלימת המאמץ הגרמני להגיע לשדות הנפט של באקו. הבאתי את הדוגמה

מתאם, שתפקידו לצפות, לתת חיפוי ובעיקר לחשב את כל הפרמטרים של הירי. הצמד יכול להיות מורכב גם משני צלפים. במקרה כזה ממלא כל אחד מהם, לפי התור, את תפקיד העוזר המתאם. במקרה הצורך אפשר גם לפרוס רשת צלפים. במקרה כזה עשרות העמדות של הצלפים נמצאות תחת הפיקוד והשליטה של מרכז תצפית ותיאום יחיד. השיטה הזאת ננקטת בדרך כלל כאשר יש צורך להגן על גבולות ארוכים או על קווי אספקה.

ראוי לציין כי ישנן יחידות שבהן הצלפים הם הכוח העיקרי. מדובר בעיקר ביחידות אלפיניסטיות. זוהי זירה אידיאלית להפעלת צלפים. מצד אחד תנאי השטח קשים, יש אפשרויות מוגבלות בלבד לתמרון, ואין אפשרות להפעיל ציוד כבד או נשק כבד, ומצד שני קיימים מרחבים המאפשרים שדה ראייה מצוין. בתנאים כאלה לא יכול כוח חי"ר להחזיק זמן רב מעמד, אם הוא מצויד רק בנשק סטנדרטי של חי"ר: תת-מקלעים ורובי סער. אחת ההוכחות הטובות ביותר

במקרה הצורך אפשר לפרוס רשת צלפים. במקרה כזה עשרות העמדות של הצלפים נמצאות תחת הפיקוד והשליטה של מרכז תצפית ותיאום יחיד

העיקריות שנמצאות בשימוש מבצעי בצבאות המרכזיים בעולם, שבהם זוכה מקצוע הצליפה לתשומת לב מיוחדת.

ארצות-הברית

M24

ב-1985 החליט צבא היבשה האמריקני להצטייד ברובה צלפים חדש במקום ה-M21 (הבנוי על בסיס ה-M14 הוותיק). עוד בטרם נבחרה המערכת החדשה היא זכתה לשם SWS – ראשי תיבות של Sniper Weapon System. היצרניות התבקשו להציע אבות טיפוס, ולשלב הגמר עלו שני רובים – האחד של חברת "רמינגטון" והאחר של חברת "שטייר". במבחנים השיג הרובה של "רמינגטון" את התוצאות הטובות ביותר מבחינת מקבץ הפגיעות, והצבא הזמין משלוח ראשון של 500 רובים.

הרובה של "רמינגטון" – M24 – נטען בחמישה כדורים. יש לו בריח דמוי בורג, והקוטר שלו הוא 7.62 מ"מ. הרובה מיועד לפגוע במטרות בטווחים של עד 800 מטר.

המהירות ההתחלתית של הקליע הנורה מהרובה היא קרוב ל-800 מטרים בשנייה. אורך הרובה 105 סנטימטרים, ומשקלו 6.78 ק"ג. המשקל כולל את הרובה, את הכוונת האופטית לאור יום מסוג M3A מתוצרת חברת "לאופולד", חצובה, מחסנית מלאה ורצועה.

בצבא ארצות-הברית ישנה שביעות רצון רבה מאמינותו של ה-M24, אך במשאל שנעשה בקרב המשתמשים ברובה הזה הועלתה בעיה טכנית אחת: הצורך להחליף קנים לאחר ירי רב. חברת "רמינגטון" נותנת אחריות לדיוק הקנה של ה-M24 עד לירי של 10,000 כדורים.

M40A1(A2)

הרובה M40A1 נמצא בשימוש מבצעי ביחידות המרינס כבר יותר מ-20 שנה. הוא פותח על בסיס ה-M40. ההיסטוריה שלו מתחילה בדצמבר 1965, בעיצומה של מלחמת וייטנאם, כשמפקדת המרינס בוורג'יניה בחנה כמה רובים מסחריים וכוונות אופטיות כדי שיהיו תחליף לרובה

ה"וינצ'סטר" M70 Unert, שהיה באותה העת בשימושם של צלפי המרינס בווייטנאם. נבחנו חמישה דגמים של רובים (מכל דגם נבחנו שני רובים באמצעות תחמושת 7.62 מ"מ של נאט"ו). ואלה הם הדגמים שנבחנו:

- Winchester M70
- Hamington & Richardson Ultra Rifle
- Remington 700ADL
- Remington 600BDL
- Custom Remington 700/40x

בסיום הבדיקות נבחר הרובה של חברת "רמינגטון" מדגם 700. לרובה הזה יש כוונת אופטית מדגם Redfield Accu-Range 3-9x. כל רובה מהדגם הזה יוצר בעבודת יד קפדנית. בין 1966 ל-1971 סיפקה חברת "רמינגטון" למרינס בסך הכול 995 רובים מהדגם הזה.

החל מסוף 1976 הוחל בביצועה של תוכנית שדרוג לרובי ה-M40. כל הרובים מהדגם הזה הוחזרו מווייטנאם ועברו שיפוץ יסודי שכלל החלפה של הקנים.

גרמניה

ב־1990 החל ייצור סדרתי של ה־MSG90 H&K. הרובה הזה פותח בהתאם לדרישות שהוגדרו בעבור ה־M24 של צבא ארה"ב. אך ה־MSG90 לא השתתף במרכז בעבור הרובה M24 משום שלא עמד בדרישה שניתן יהיה בעתיד להסב אותו כך שניתן יהיה לירות בו כדורי "רוצ'סטר משולב".

הבסיס ל־MSG90 הוא הרובה PSGI (Precision Scharfschutzen Gewehr) שנחשב לבעל יכולות ביצוע גבוהות מאוד. את ה־PSGI פיתחה חברת H&K בתחילת שנות ה־70 בהתאם לדרישות המחמירות ביותר של השירות המערב־גרמני ללוחמה בטרור (GSG9) שהוקם באותה העת. בעת ש־H&K תיכננה את ה־PSGI היא ייצרה ושיווקה את הרובה מהדור הקודם – GSSG1, שהיה בשימוש מבצעי בצבא גרמניה. ה־GSSG1 סופק ליחידות הצבא הסדירות, ורובאי הצבא השתמשו בו כדי לפגוע במטרות נבחרות עד לטווח של 600 מטר. הטווח הזה עלה באופן משמעותי על טווח הירי האפקטיבי של רובי הסער G3, שהיו אז הנשק התקני של חיל הרגלים הגרמני.

התפיסה שהנחתה את מפתחי ה־G3SG1 – לפתח רובה צלפים על בסיס רובה תקני – הייתה גם נר לרגליהם של מפתחי ה־M21 וה־M14 האמריקניים. תוכנית הפיתוח של ה־SG1 שאפה להגביר את הדיוק של ה־G3 ולאפשר ייצור של רובה צלפים על בסיס הרובה הזה. בעבור ה־G3SG1 פותחו במיוחד קת חדשה בעלת לחי מתכווננת וכוונת אופטית הניתנת להחלפה. תכונתו המעניינת ביותר של ה־G3SG1 היא מנגנון ההדק הניתן לכוונון, ואשר יכול לאפשר ירי אוטומטי. רובי הצלפים המאפשרים לשנות את מצב הירי הם נדירים ביותר ולמעשה כמעט שאינם קיימים במחסני החימוש של שום צבא בעולם. ה־G3SG1 נמצא עד היום בשימוש מבצעי בצבא גרמניה.

למרות כל מעלותיו לא עמד ה־G3SG1, שבו חומש חיל הרגלים הגרמני, ברמות הדיוק שנדרשו מהצלפים האמריקניים. דיוקו של ה־G3SG1 לא איפשר ירי מדויק בטווחים של מעל 600

מטר, ולכן לא התאים לניהול מבצעים נגד טרור ולשחרור חטופים. במבצעים האלה נעשה שימוש ברובה G3G9. ביצועיו של הרובה הזה תאמו את הלקחים שהופקו מהניסיון הכושל של הצלפים הגרמנים ב־1972 בשדה התעופה של מינכן לחסל את הטרוריסטים הפלסטינים ולחלץ את בני הערובה הישראלים – כולם חברי המשלחת האולימפית של ישראל. הדרישות מה־G3G9 היו דיוק שיאפשר להשיג כמה מטרות עד לטווח של 600 מטר.

אפילו היום נחשב ה־PSGI בעיני רבים מהמומחים למדויק (וליקר) ביותר מבין כל הרובים האוטומטיים למחצה המיוצרים בייצור סדרתי. תכנון מחדש של הרובה הזה הניב את ה־MSG90 שנועד לשמש צלפים בצבא הפועלים לבדם או במסגרת יחידות חי"ר.

שימוש יעיל בצלפים בעת לחימה בדגש על לחימה בשטחים עירוניים ונגד טרור עשוי לחסון מחד בחיי לוחמים ומאידך לגרום אבדות רבות וליצור בלבול ופחד בקרב היריב

MSG90 מול PSGI

השיפור הניכר ביותר ברובה החדש הוא משקלו המופחת: 6.27 ק"ג במקום 7.95 ק"ג של ה־PSGI – שיפור של 21%. הפחתת המשקל הושגה באמצעות הקטנת ממדי הרובה ושימוש בחומרים קלים יותר.

השימוש בתושבת הניתנת להסרה מהירה, אשר פותחה בעבור משפחת המקלעים HK21/32 ואשר כבר הוכיחה את עצמה להתקנת הכוונת האופטית, היה שינוי מועיל ביותר. המשתמש ב־PSGI לא יכול היה לעשות שימוש בשום כוונת אופטית אחרת מלבד זו של Hensoldt, המאפשרת לבצע כונון לירי בכינון ישיר בטווחים החל מ־10 מטרים. למרות מעלותיה היו לכוונת Hensoldt גם כמה חסרונות חמורים, ובהם אמינות

נמוכה, מחיר גבוה ותקופות שיפוץ ארוכות מדי. נוסף על כך, המצבר הייחודי של הכוונת נזקק לטעינה מספק כוח לא סטנדרטי. אחת מתכונותיו המועילות ביותר של ה־MSG90 היא מערכת התקנה ייחודית של הכוונת.

את הכוונת ניתן להסיר או להרכיב בתוך כמה שניות. האיפוס נשמר במקרים האלה ב־100%. הדבר הומחש בהצלחה רבה בעבור כל טווחי הירי. במו עיניי ראיתי איך מדריכי צליפה של המרינס פגעו פגיעה כפולה במטרה הראשית בטווח של 600 מטר בפחות משתי שניות לאחר שהסירו והרכיבו את הכוונות כמה פעמים.

חייבים גם לציין את מנגנון הירי הייחודי של ה־PSGI, המבטיח פעולה אמינה גם בתנאים קשים מאוד. מנגנון זה מותקן ב־MSG90. אף שהמנגנון הזה אינו כולל אפשרויות כונון, הוא מאפשר להשיג תוצאות ירי מצוינות ובה בעת להבטיח אמינות גבוהה: גם אם הרובה נמצא במצב טעון ולא נצור, הוא לא יפלוט כדור במקרה שייפול מגובה של שני מטרים. מידה כזאת של בטיחות חשובה ביותר כדי להבטיח פעולה תקינה במצבים שבהם הרובה עומד בטלולים קשים ובחבטות – דבר שמאוד ייתכן בזמן פעולה בתנאי שדה. גם לאחר שמשקלו הוקטן, ובוצעו בו כל שאר השינויים, במיוחד בגרסת ה־A1, שומר ה־MSG90 על דיוק גבוה ועל התכונות הארגונומיות של האב־טיפוס שלו ה־PSGI.

פינלנד

בתחילת שנת 2000 החלה חברת SAKO הפינית לייצר גרסה חדשה של הרובה TRG בעל הקליבר (Lapua) 338LM (Magnum) והוא קיבל את השם TRG-42. הוא פותח בהתאם לדרישות של צבא פינלנד וכתוצאה מכך הוא מותאם הרבה פחות לירי ספורטיבי.

המבנה של ה־TRG-42

למבנה הבסיסי של ה־TRG-42 יש מהמשותף עם המודל שקדם לו: TRG-41 – אך יחד עם זאת קיימים כמה הבדלים ניכרים. מבנה קבוצת הברית, שעבר שינוי כדי לספק הקשחה מרבית, כולל דפנות עבות ומשטחים קטנים לדחיפת הכדור

הצליפה

הצליפה

אלכס אלירז

סיכום

שימוש יעיל בצלפים בעת לחימה בדגש על לחימה בשטחים עירוניים ונגד טרור עשוי לחסוך מחד בחיי לוחמים ומאידך לגרום אבדות רבות וליצור בלבול ופחד בקרב היריב.

במהלך ההיסטוריה הוכח שנשק הצליפה הוא יעיל ביותר ולראיה מלחמתה של פינלנד בצבא רוסיה ב-1939 ומלחמת צ'צ'ניה, שבתחילתה ספגו הרוסים אבדות כבדות בעיקר מצלפים צ'צ'נים.

במהלך האינתיפאדה האחרונה עשו הפלסטינים שימוש רב בצלפים. למשל זכור במיוחד האירוע במחסום עין עריק (פברואר 2002), שבו הרג צלף פלסטיני שישה חיילי צה"ל וארבעה אזרחים ולאחר מכן נמלט ללא פגע. זכור גם

האירוע שבו הרגו צלפי חיזבאללה שני חיילים שטיפסו על אנטנה כדי לתקנה (יולי 2004).

ניתוח שעשיתי לקרב תל-פחר ברמת-הגולן ב-1967 העלה שאילו הפעיל צה"ל צלפים הוא היה יכול לחסוך לעצמו הרבה מאוד אבדות.

בבואנו לבחור את רובה הצלפים האולטימטיבי לטווחים של עד 800 מטרים אני ממליץ על ה-M24 ("רמינגטון" 700) שהוכיח כי הוא נשק אמין, קל לתפעול, זול ועומד בקריטריונים של נאט"ו. נוסף על כך מדובר בנשק שהופעל בהצלחה רבה בכמה מלחמות.

מהמחסנית לקנה ולחילוץ התרמיל. למסילת הבריוח צורה של משולש ונעילת בריח השונה מזו המוכרת לנו מרובים אחרים.

ה-TRG-42 מצויד בסתרשף יעיל. המבנה שלו שונה במידה ניכרת מהגרסה שבה מצויד ה-TRG-41. הסתרשף העשוי מפלדה כולל שישה נקבים, המטים את זרם הגזים בזווית מסוימת כלפי כיוון הירי. חלקו התחתון של הסתרשף הוא רצוף ושלם כדי לצמצם עד למינימום את האפשרות של חשיפת עמדת הירי על-ידי אבק שיתרומם מהקרקע. מבנה הרובה נוח מאוד והוא יציב מאוד.

רוסיה "דרגנוב"

רובה צלפים נוסף הוא ה"דרגנוב" (SVD) מתוצרת רוסיה. להלן יתרונותיו וחסרונותיו של הרובה הזה.

חסרונות ה"דרגנוב"

1. מקבץ יחסית פחות טוב מרובים מערביים אחרים.
2. קנה דק וסובל מהתחממות יתר בירי אינטנסיבי ועלול להתעוות במקרה שיספוג מכות מקריות.
3. היותו נשק אוטומטי גורמת למידת דיוק נמוכה יותר מאשר לרובה בעל טעינה ידנית.
4. מנגנון הירי אינו מאפשר לבצע כיוונים של מאמץ המופעל על ההדק. לא ניתן להתאים את אורך הקת או את גובה חלקה האחורי.
5. ל-SVD אין כן הצבה – עובדה היוצרת בעיות במקרים של ירי בשכיבה.

יתרונות ה-SVD

1. רובה אמין מאוד ולא "מפונק".
2. ניתן להשתמש באחד מכדורי הרובים הצבאיים בעלי העוצמה הגבוהה ביותר.
3. עושה שימוש מוצלח בכל סוגי הכדורים 7.62.
4. איזון טוב יותר והיצמדות טובה לכתף.
5. כוונת אופטית שלמרות חסרונותיה (זום קטן מדי, הגוף בהיר מדי) עמדה במבחני הזמן ובכמה מלחמות והוכיחה את אמינותה ואת חוזקה.

